

Jacques Roose
(°19-05-1937; + 18 mei 2007)

IM met 2397 ICCF en 2429 Belgische rating (13de Belg)

Jacques was in de zestiger jaren lid van de Torrewachters, maar gezien hij lid was voor ik zelfs maar geboren was, kan ik over zijn TW-periode relatief weinig vertellen. Ik verwijs dan ook in eerste instantie naar "Vlaanderen Schaakt" en in mindere mate naar het "Belgisch Schaakbord". Het eerste tijdschrift hebt U al ontvangen in uw brievenbus, het tweede is gratis te downloaden van de site van de Belgische bond voor correspondentiespelers. Wat hier volgt is slechts een aanvulling op deze artikels.

Wanneer de jonge Jacques begint te schaken, krijgt hij 600 schaakpunten. Na het eerste jaar houdt hij er nog 299 van over. Alle begin is moeilijk... Gedurende zijn legerdienst heeft hij zeeën vrije tijd en legt hij zich meer toe op het schaken. In die tijd schrijft Fons Debrouwer de schaakrubriek in de Weekbode en Jacques zendt regelmatig oplossingen van de probleemstellingen door. Het archief van de Torrewachters bevat zelfs een postkaart van Jacques (24-11-1956) die letterlijk het volgende vermeldt:

Izegem 23-11-56

Mijnheer,

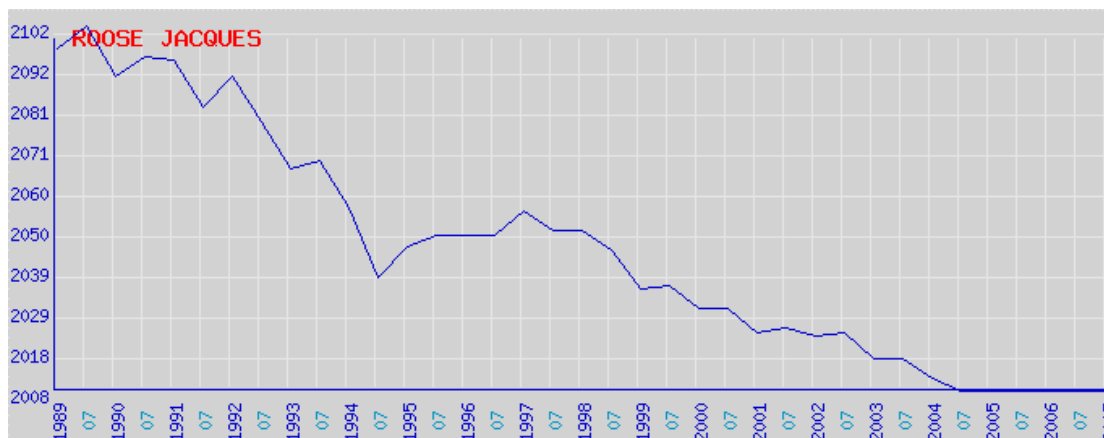
Als oplossing voor deze week heb ik gevonden: Pf4-h6. Daar ik op 3 december soldaat word, zal ik natuurlijk niet te weet komen of dit de juiste oplossing is. Kunt U dit niet meer vermelden in het blad van 30-12-56? Juist maar dat ik juist ben ofwel mis. U hoeft daarvoor de zet niet te noemen. Hopend mijn vraag ingewilligd te zien, groet ik U,

*Hoogachtend
Jacques Roose
Kruisstraat 39
Izegem*

Rond zijn 30ste - 35ste is Jacques helemaal weg van het schaken - zijn verslaving aan het spelletje is zo groot dat hij moet opletten zijn beroepsactiviteiten niet te verwaarlozen. In de zestiger jaren speelt hij bij Roeselare – eerst in tweede, dan in eerste. In 1960-61 wordt hij tweede in tweede klasse na Henri Vereecke (de Kortemarkse stamvader van de Vereecke-dynastie), maar hij kan zich beschouwen als de morele winnaar. Bedoeld als dubbelrondig kampioenschap, wordt het ongeveer halverwege omgetuned naar een enkelrondig kampioenschap. Henri eindigt met 8,5/10, maar Jacques heeft op dat ogenblik 10,5/14, een totaal dat wordt omgerekend naar 8/11, wat betekent dat hij 2,5 punten op drie partijen verloren ziet gaan. In de tweede helft van de zestiger jaren speelt hij interclub voor de Pionniers van Tielt, maar graait in 1965-66 als tornooileider nog de titel in eerste klasse in Roeselare mee. Een titel is altijd een knappe prestatie en Jacques was zeker niet de zwakste clubkampioen (eerder één van de sterkste) die Roeselare gekend heeft, maar Roeselare telde in die tijd slechts 8 leden en ze hadden net hun voorzitter buiten gegooid.

Op zondag 6 oktober 1974, om 9u30 houdt Jacques in zaal Iso te Izegem een simultaan. Het blijkt later de start te zijn van Izscha, waarmee Izegem weer sinds lang over een eigen schaakclub beschikt. Hij neemt er jongeren als Dominique Lecluyse onder zijn hoede, maar ook veel andere spelers profiteren van zijn schaakkennis. Als

lokale topper is de jonge club voor hem echter te klein en hij beproeft elders zijn schaakgeluk, om in de negentiger jaren naar de roots terug te keren. Hij zal diverse malen voor Izegem in interclub invallen als superjoker. Meestal speelde hij dan snel remise, waarmee zijn taak vervuld was en hij vroeg naar huis kon. Dat zijn rating hieronder leed (zie figuur hierna), was het verste van zijn zorgen - zijn hart lag al veel langer bij het correspondentieschaken.

Zijn carrière in het correspondentieschaken in een notedop:

In 1960 wint hij het nationaal kampioenschap correspondentie derde klasse. Zijn vooruitgang is zo sterk, dat hij in 1964 reeds mag deelnemen aan het NK excellentie. In 1968 volgt hij Paul Mauquoy op als nationaal kampioen met 11/12 en in 1969 en 1970 speelt hij om de nationale meerstertitel correspondentie te veroveren, wat in hetzelfde jaar ook lukt. Hij is dan pas de vierde speler die deze eer te beurt valt (na G. Mathot (1955), J. Coolen (1959) en G. Boudelet (1962)).

Op de ratinglijst van 1973 prijkt hij met 1877 punten (Boey: 2272, Ottevaere 1571). Daarna wordt het nieuwe doel Internationaal Meester Correspondentie (ICCF), een titel die hij effectief ook toegekend krijgt in 1997.

In de negentiger jaren sleurt hij Izegem mee in de correspondentiegekte. Hij heeft begin 1990 een ongelofelijke 2684 Belgische elopunten. In 1992 zijn de verhoudingen in het Belgische cr-wereldje aldus:

1. Alex Van Osmael 2833
2. Jacques Roose 2646
3. Jozef Boey 2538

Ter vergelijking: Herman Ottevaere 2026 en Bernard Logie 1839.

Zijn enthousiasme voor correspondentie zal voor Izscha uiteindelijk resulteren in de nationale titel interclub voor ploegen. Voor Izscha speelt hij natuurlijk op het eerste bord en haalt vlot 3 op 4. Francis Cottagnie op bord 2 haalt ook 3 op 4. Bernard Logie haalt 2,5/4 en voorzitter Tarcis Deprez 4/4. Hiermee is Bernard dus nog steeds regerend kampioen correspondentie – maar dit geheel terzijde. De voorsprong van Izscha (12,5) was slechts een half punt op SK De Haan en Groeninghe Kortrijk (beiden 12), eveneens twee sterke ploegen (zo speelde Helmut Froeyman twee partijen voor Kortrijk op bord 1).

In zijn laatste jaren was Jacques geen actief speler meer, noch in bordschaak, noch in correspondentie. Op professioneel vlak had Jacques zijn vader opgevolgd in de slijperij voor messen, scharen, grasmaaiers en dergelijke. De zaak wordt door zijn zoon verdergezet. Jacques was weduwnaar van Marcella Vandenberghe, die op 9 april 2007 gestorven was.